

Nu te întrista, Dumnezeu îți zâmbește!

† Duminica a 30-a după Pogorârea Sfântului Duh

Când Dumnezeu ne oferă totul, noi, oamenii, preferăm să ne depărtăm de El. Care este motivul? Răspuns la astfel de decizii găsim în relatarea evanghelică din Duminica a 30-a după Rusalii. Dregătorul bogat era un tânăr evlavios, care păzea poruncile lui Dumnezeu. Dar s-a gândit că toate virtuțile sale nu sunt suficiente și-i mai lipsește ceva. Acest imbold lăuntric și această onestitate spirituală îl aduc în fața lui Hristos. Este traseul pe care-l parcurge orice credincios. Nu este greu să ajungi înaintea lui Dumnezeu, este greu să rămâi cu El. Căci tânărul dregător refuză să facă pasul decisiv: să-și împartă averea săracilor și să urmeze lui Hristos. Dacă i s-ar fi spus: „mai împlinește cutare poruncă și vei moșteni Împărăția Cerurilor”, acest om ar fi plecat bucuros. Dar ar fi constat mai târziu că nici o lucrare, nici o virtute nu aduc nici desăvârșirea și nici bucuria deplină. Așa se întâmplă și cu cei ce se îndepărtează de Sfânta Biserică, deși au cunoscut darul și lucrările lui Dumnezeu. Ei caută un bine care să fie doar al lor, o „realizare” a lor, prin „munca” lor. Virtuțile pe care le dobândesc, îi fac să se simtă importanți, apreciați. Își conturează o anumită părere de sine și se bazează foarte mult pe o identitate pe care și-o clădesc cu mijloace religioase, dar și cu elemente ce țin de criteriile lumești. Numai că, a fi creștin înseamnă a renunța la tot, pentru a urma lui Hristos. Tot ceea ce am acumulat, am construit până atunci, în Biserică fiind, pare că se năruie. De multe ori, suntem și noi ispitiți să ne atașăm de anumite „lucrări creștinești”, iar nu de Însuși Hristos. Cădem într-un fel de apreciere de sine. Din Sfânta Evanghelie știm că au fost mulți care au ales să urmeze Domnului. Ba chiar unii s-au oferit ei înșiși, precum acel cărturar care a zis: „Învățătorule, Te voi urma oriunde vei merge” (Matei 8, 19). S-ar fi așteptat ca Mântuitorul să-l primească bucuros, iar nu să-i răspundă: „Vulpile au vizuini și păsările cerului cuiburi; Fiul Omului însă nu are unde să-și plece capul” (Matei 8, 20). Greșeala cărturarului și a multora dintre noi, este că, deși dorim să ajungem undeva cu Hristos, nu înțelegem că El Însuși este Calea și Scopul. Cei nemulțumiți de Biserică, nu pricep că a fi în Biserică înseamnă deja împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu pentru ei, precum la începuturi, când „Domnul adăuga zilnic Bisericii pe cei ce se mântuiau” (Faptele Apostolilor 2, 47). După ce dregătorul afirmă că „a păzit toate poruncile încă din tinerețile lui”, ni se spune că „Iisus a privit la el cu dragoste” (Marcu 10, 20-21). Abia apoi vine îndemnul de a vinde tot spre a împărți averea săracilor și de a lua crucea spre a urma lui Hristos. Poate nu suntem pregătiți acum, poate încă ni se mai pare că lumea mai are ceva de oferit sau noi avem ceva de oferit lumii. Tristețea de acum va duce însă, zâmbetul nostru de mâine, după promisiunea adevărată a Domnului nostru Iisus Hristos: „Întristarea voastră se va preface în bucurie” (Ioan 16, 20).

SFÂNTUL ANDREI - APOSTOLUL NEAMULUI ROMÂNESC

Sfântul Apostol Andrei a urmat în toate lui Hristos, Mântuitorul lumii. A vestit Evanghelia în multe țări, a dărâmat capiștile idolești, a botezat nenumărați creștini, a întemeiat biserici, a hirotonit diaconi, preoți și episcopi, aducând la credința în Hristos mai multe țări, printre care și țara noastră. Noi, românii, avem Biserică de origine apostolică, întemeiată în primul secol, după Înălțarea Domnului la cer. Noi nu suntem creștinați ca popoarele slave, către sfârșitul primului mileniu, pentru că noi suntem din început aici, în Carpați și la Gurile Dunării. Ungurii au venit în Europa în secolul IV, din Mongolia și au fost creștinați în anul 950 de către Stefan cel Sfânt; slavii au venit prin secolele VII-VIII din nord-estul Asiei și s-au creștinat mai târziu (bulgarii în anul 864, sârbii în anul 868 și rușii în anul 988). Așa a randuit pronia divină ca să primim credința creștină direct de la ucenicii lui Hristos, pentru care se cuvine să fim permanent recunoscători. Să dăm slavă lui Dumnezeu că ne-a rânduit pe Sfântul Apostol Andrei să ne creștineze și să ne unească cu Hristos prin Botez și pocăință. Suntem o țară creștină de origine apostolică. Să ne facem vrednici de această țară. Să păstrăm cu sfințenie poruncile Domnului scrise în Sfânta Evanghelie și propovăduite de Apostoli. Fără povățuitori nu ne putem mântui; fără preoți buni rătăcim calea pocăinței. Dar dacă ascultăm de Domnul, ascultăm și de Biserică. Sfântul Apostol Andrei ne-a creștinat și a săvârșit prima Sfânta Liturghie pe pământul României. El ne-a eliberat de demoni și de patimi și ne-a unit cu Hristos prin jertfă și Liturghie. El ne-a învățat cum să ne mântuim prin smerenie, prin rugăciune și prin iubire. Să ascultăm de Sfinții Apostoli ca de Însuși Hristos. Să ascultăm de episcopi și de preoți ca de Apostoli, că ei vor da seama pentru sufletele noastre. Să nu lipsim de la Biserică în sărbători, că aici este Hristos cu toți sfinții.

Aici este mântuirea noastră, bucuria noastră, viața noastră. Să nu ascultăm pe trimișii lui antihrist, care se leapadă de Biserică, de Sfânta Cruce, de icoane și de toate cele sfinte. Noi suntem datori să învățăm pe copii frica Domnului. Să facem misiune și apostolat prin școli, prin spitale, prin casele creștinilor, prin milostenii și cărți sfinte ortodoxe. Dar mai ales în casele noastre. Să trăim cu Hristos, să ajutăm la mântuirea copiilor noștri și a celor din jur și nimic să nu facem fără episcop, fără preot, fără duhovnic. Ei sunt apostolii noștri pe pământ. De vom face așa, vom dobândi mântuirea sufletelor noastre, cu rugăciunile Maicii Domnului și ale Sfântului Andrei.

„Fiul al Galileei și frate al lui Petru, dintre pescari în soborul Apostolilor întâi ai fost chemat, Andrei cel minunat. Iar de la mormântul tău din Patras chemi popoarele la Dumnezeu și acum ne-ai umplut de bucurie că în Romania iarăși ai venit, unde pe Hristos Domnul l-ai propovăduit”. Condacul Sfântului Apostol Andrei

Boala este o anomalie, o răsturnare a ordinii firești, așa cum moartea este urmare a păcatului. Nu era nevoie nici de boală, nici de moarte, dacă omul ar fi acceptat voia și lucrarea lui Dumnezeu, într-o permanentă îmbrățișare a veșniciei. Dar omul a îmbrățișat păcatul și a devenit complice al răului, ceea ce i-a adus robia și alterarea firii. Boala este urmare a neascultării Cuvântului, căci fiecare dintre noi își alege suferințele atunci când păcătuiește cu voie. Cu toate acestea, în Sfânta Scriptură, sunt numeroase exemple în care oameni dreți au fost atinși de boli grave și afectați de mari suferințe fizice, cazul cel mai elocvent în acest sens fiind al Dreptului Iov. Astfel boala poate fi înțeleasă atât ca urmare a păcatelor proprii, dar și ca formă de încercare a răbdării și credinței. Suferința celui drept este purtată „altfel”, indiferent de intensitate pentru că ea este înțeleasă mai profund, ca mijloc de mântuire. *Care este sensul bolii și ce putem învăța din ea?* Nu am gândit vreodată ce înseamnă să ai o boală incurabilă, să știi diagnosticul și dincolo de tot ajutorul venit de la cei din jur să simți concret și crud rămânerea cu tine însuși, despărțirea de toți, mai înainte de despărțirea finală, singurătatea și durerea zilelor, a clipelor numărate în sens invers care nu fac decât să te apropie de moarte. Sau să nu mai ai niciun vis, să nu-ți mai dorești nimic, să vezi pe cei apropiați cum cu greu își înăbușe suferința și spaima și își ascund cu delicatețe lacrimile și învăluiesc realitatea într-un „*altfel de adevăr*”, tocmai pentru a masca evidența. Sau ce înseamnă să fii medic și să fii nevoit zilnic să pui astfel de diagnostice. Judecăm mult prea ușor, suntem prinși într-o realitate răsturnată, dictată televizual, în care nu ne interesează decât intrigile și răutățile, vânam informații de genul „În spitalul *cutare* nu s-a pus un diagnostic corect; medicul *cutare* a ucis un om etc.” Ne mai întrebăm vreodată dacă un medic din acesta, care este om ca și noi, cu puteri limitate, a ucis un om sau doi într-o viață în care a salvat poate sute sau mii de vieți sau de ce Dumnezeu a îngăduit să se întâmple așa? De cele mai multe ori, aflați în situații similare, uităm de Dumnezeu, nu înțelegem rostul suferinței. Dacă Dumnezeu folosește în planul mântuirii boala, face aceasta deoarece ea este prin natura ei un mijloc deosebit de puternic de a-l trezi pe omul al cărui duh este adormit de păcat, făcându-l să simtă prin boala din trupul său pe aceea mai puțin evidentă, care îi afectează sufletul și față de care fără această boală ar fi rămas indiferent sau s-ar fi arătat mai puțin sensibil... Astfel, prin harul lui Hristos boala trupului poate sluji drept leac bolilor sufletului, poate deveni un instrument al mântuirii sale. Să căutăm pe lângă medicația și regimul impuse medical și o înnoire a firii noastre prin Spovedanie, Împărtășanie, participarea la Sfânta Liturghie și Sfântul Maslu și rugăciuni către Dumnezeu.

Cum trebuie judecat păcatul?

Prin jertfa de pe Cruce, Mântuitorul a recăștigat, pentru cei ce cred în El, harul sfințitor pierdut prin păcatul strămoșesc, precum și putința de a se mântui și a dobândi fericirea veșnică. Prin păcat însă, credinciosul nesocotește jertfa Mântuitorului, se arată nemulțumitor față de Ziditorul și Binefăcătorul său ceresc și-și primejduiește mântuirea sufletului, pentru dobândirea căreia el trebuie să jertfească toate bunurile pământești. Păcatul aduce nenumărate suferințe, care slăbesc și otrăvesc puterile sufletești.

Ideea de unitate națională a cunoscut în afirmarea ei istorică momente de referință, ca cel din anul 1600, când în cetatea Alba Iulia pătrundea dorința unității statale românești, odată cu Mihai Viteazul, care a exprimat pentru prima dată voința românilor de a trăi uniți într-o țară liberă și independentă. De atunci, tot ce s-a derulat în istoria noastră a purtat pecetea acestei dorințe - refacerea unității de stat pe pământul vechii Dacii, după exemplul lui Mihai Viteazul. Marea Unire a fost și visul lui Horea „*rex Daciae*“, a fost năvalnica revărsare de energie a lui Tudor Vladimirescu, a fost viziunea lui Avram Iancu, „*craiful munților*“, și a generației pașoptiste, cea care a pus bazele statului român modern, prin unirea Munteniei și Moldovei, în 1859, urmată de proclamarea independenței țării, obținută prin victoria armatei române în Războiul din 1877-1878. În adâncul inimii fiecărui român era întipărită credința că mântuirea de orice dominație străină nu se putea realiza decât prin unitatea națională. Deși organizați în state separate din punct de vedere politic, amenințați mereu de expansiunea vecinilor mai puternici, care au răpit părți din teritoriul strămoșesc - Transilvania, Banat, Bucovina, Basarabia, Dobrogea - anexate de cele trei mari imperii: habsburgic (din 1867, austro-ungar) țarist și otoman, românii și-au păstrat totuși conștiința că aparțin aceluiași popor, că au aceeași geneză și același destin comun. Această conștiință a unității de neam a românilor a fost consolidată de permanentele și multiplele legături politice, militare, economice, culturale și spirituale între Țările Române de-a lungul zbuciumatei noastre istorii, factori esențiali în pregătirea unirii lor într-un singur stat. La păstrarea conștiinței unității spirituale a neamului, Biserica Ortodoxă Română a avut o contribuție majoră. Ea a cultivat în sufletele credincioșilor români conștiința trează că ei au aceeași obârșie, ca neam, aceeași credință și aceeași limbă care-i unește. Marea Unire din 1918 a fost și rămâne pagina cea mai strălucită a istoriei românești. Măreția ei constă în faptul că desăvârșirea unității naționale nu a fost opera nici unui om politic, a nici unui guvern, a nici unui partid; ea este fapta istorică a întregii națiuni române, realizată într-un elan izvorât cu putere din adâncul conștiinței unității neamului. Evocând astăzi Marea Unire de la 1 Decembrie 1918, omagiul și recunoștința noastră, a românilor creștini se îndreaptă către poporul întreg, cum spunea *Nicolae Iorga*, „*de oriunde (pretutindeni) și din toate veacurile, martir și erou*”. Să cinstim pe toți făuritorii statului național unitar român! Să cinstim poporul român - adevăratul făuritor al acestui strălucit act istoric! Să nu uităm niciodată jertfelnicia și înțelepciunea celor ce au luptat și au lucrat pentru unitatea națională, rege și regină, oameni politici, ierarhi, cler și popor. Amin.

